

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

JUSTÍCIA EN ACCIÓ

Ben a prop, entre nosaltres, al polígon industrial del costat, al nostre ajuntament o al del poble veí, el calfred irritant del 3 % també ha passat com un huracà judicial i mediàtic més dels que es van produint per Catalunya. Aquesta vegada, tot això no ha anat de grans noms com els Pujol de Barcelona o els Rato de Madrid. Va dels que viuen entre nosaltres. Feia temps que els diaris anaven degotant dades, primer amb referències indirectes que només entenien els iniciats, després amb algunes inicials i lectures entre línies fins que van sortir amb tot detall els noms i els imports dels ara investigats. Primer només s'ensumava el fum, i de sobte, l'esperada foguera en forma de tremenda operació policial. A la porta del consistori de Sant Fruitós i a les d'una

empresa de la zona industrial Els Plans de la Sala s'hi van plantar uns musculats guàrdies civils que escortaven els seus companys menys imponents que regiraven a l'interior documents i ordinadors. La resultant no difereix del que s'esperava des de primera hora d'aquell matí. Traslats de caixes de cartró cap als cotxes policials i detenció del propietari de l'empresa. Com és habitual, amb l'argument de privar temporalment la llibertat dels imputats per evitar la destrucció de proves, els jutges acostumen a deixar-los un parell de dies al calabós per tal d'estovar-ne la voluntat i veure si així tenen més ganes de parlar. Desconec si aquest sistema és eficaç, però trobar-se en una situació d'aquestes, sobretot la primera vegada, ha de ser d'una duresa irreparable per a la moral i per a l'ànim. Un dany que en la majo-

ria dels casos et deu acompanyar la resta de la teva vida. Sé que alguns pensaran allò de «qui l'ha fet que la pagui», i hi estic totalment d'acord, però per anar a contracorrent proposo posar-se a la pell dels que han passat per això sense tenir-ne cap culpa. A més, m'arrisco a fer futuribles. Després de les penes del «teletrotis» que han aplicat a tots els imputats, es pot anticipar que passarà, perquè tots aquests casos segueixen un esquema invariable tant per als imputats que confessen (Fèlix Millet) com per als que segueixen defensant la seva innocència sigui certa o no. Cauran els dies, les setmanes i els mesos sense que la maquinà-

«Cauran els mesos sense que la maquinària judicial avanci més enllà d'anar posant folis per centenars a les causes obertes»

ria judicial avanci més enllà d'anar posant folis per centenars a les causes obertes. Caurà el primer any, després un i un altre que aniran posant oblit i distància. Passaran els governs, els fiscals, els secretaris i els jutges, els quals a cada canvi hauran de tornar a la casella de sortida, a llegir tot l'instruït des del principi i proposar les següents diligències. I com més documents, més temps passarà fins que s'arribi a un suposat judici i a una suposada sentència. Siguin culpables o no els encausats (només ells ho saben), el resultat serà dolent. Si ho són, perquè el pes de la justícia els arribarà tard i a deshora. La reparació no serà eficaç i els damnificats (tots els ciutadans) només recordarem els detalls centrals del cas i alguna anècdota. I si no ho són, hauran passat una etapa llarga i fotuda de la seva vida,

amb possibles altres entrades a la presó, amb interrogatoris intimidatoris, amb inquisicions a la seva vida privada i amb efectes molt negatius en el seu entorn familiar. Els més ancians potser hauran mort i tot plegat serà un sense sentit. Un darrer apunt d'observador d'hàbits humans. Mentre a Madrid en Bárcenas i els altres que han passat per una o diverses detencions es mostren amb el seu orgullós posat de pit de colom, els d'aquí fan tot el possible per cobrir-se el rostre o es mostren capcots i amb la mirada perduda del qui l'ha fet i l'han caçat, o presenten la tristor de l'innocent. Només la Ferrusola n'és l'excepció local, erecta i desafiament. En les posades en escena som dues realitats ben diferents però en les comissions en obres públiques sembla que el patró és ibèric i únic.

NOLENS ALICUI
MOLESTIAM AFFERRE

Joan Soler i Golobart

REIVINDICACIONS METAMÒRFIQUES

Fa molts anys, encara estàvem sota el règim del general, em va arribar el rumor que a Manresa es preparava una manifestació contra el franquisme i a favor de les nombroses reivindicacions que s'havien d'oblidar si volies viure en relativa pau i lluny d'ensumar una comissaria per dins. Era un dia laborable i el lloc triat –com no podia ser d'altra manera– aquells temps –era el primer tram del passeig de Pere III. Servidor, que aleshores devia tenir entre els catorze i els setze anys, aproximadament, va decidir anar-hi. En cap moment em motivava la ideologia política ni cap reivindicació particular, simplement la tafaeria i les ganes de veure l'ambient hostil que semblava preparar-se. I, efectivament, un cop al Passeig, vaig veure que era ple com un ou de gent si-

lenciosa que anava amunt i avall, en una quantitat que mai havia vist. Per la banda de Crist Rei, es veien les llumetes grogues i els furgons preparats dels anomenats grisos, que es cuidarien, en cas de necessitat, d'alleugerir la concentració a força de cops i plantofades, seguits de detencions i la història habitual en aquells temps. Jo, amb el meu pragmatisme habitual, vaig pensar que des de la terrassa del Casino ho veuria tot, estaria lluny de possibles hematomes i en acabar aniria a casa per explicar l'experiència de la meva primera manifestació prohibida. Un toc a l'esquena, la cara d'un senyor que no es feia agradable i el comentari: «si saps de que va esto, vete para casa» em van convèncer que havia de creure, sortir ràpidament i anar a casa sense mirar enrere. Vaig fer un escrit per a l'escola que vaig ti-

tular: «Manresa, crònica d'una ciutat vestida de gris». Mai se'm va puntuar ni es va comentar. Amb el pas del temps, vaig haver de fer més d'una correguda davant dels grisos, a l'època en què realment era perillós que t'ensampessin, simplement, entremig del sarau. Recordo amb certa simpatia a Sabadell, quan es volia fer saltar l'alcalde Burrull, que va venir una companyia de la reserva d'aquesta gent, que s'estava a Valladolid, i van repartir estopa per parar un carro. Jo, i tots els de la vora, vam començar va córrer i un servidor, quan va parar, crec que ja era a Terrassa. El record d'aquells temps em va ressorgir l'altre dia, aquí a Manresa,

«D'aquella frase: 'El poble unit mai més serà oprimit' hem passat a la versió: 'El poble humit mai més sortirà de nit'»

quan vaig llegir que es preparava una concentració davant la Sala Ciutat, en contra d'un enderrocament que ja havia començat. M'imaginava la presència de forces de l'ordre –en definitiva es complia l'estipulat en un ple municipal i aprovat per la totalitat dels partits– i, per l'altra banda, el defensors de mantenir la sala per a equipament i altres funcions, perquè no estava en estat ruïnós. Era a la tarda, a les vuit. Vehicls amb la llumeta blava n'hi havia per donar i per vendre. Al carrer Vidal i Barraquer, dues furgonetes dels Mossos; a la plaça Sant Ignasi, algun vehicle de la Policia Local; al carrer que va a la Cova, un altre dels municipals; i a la plaça Remei, el camuflatge ridícul de la Policia Local amb un cotxe blanc, esgavellat i amb els uniformats, de color groc, dintre. No es notaven gens.

A la plaça de Sant Ignasi, tres o quatre persones sota un balcó per no mullar-se, i poca cosa més. Més policies que manifestants i reivindicacions humides que, com la pólvora, ni peten ni es deixen encendre. Passada una estoneta, tothom a casa, que començava a fer fred. Jo vaig passar un parell de vegades, amb el vehicle, i en cap moment el ressorgiment que m'imaginava va existir. Polícies que haguessin relliscat a la primera correguda i una quantitat mínima de manifestants que no es volien mullar. Tot un fracàs. I és el que vaig pensar, les reivindicacions també experimenten metamorfosis. D'aquella famosa frase que tots havíem cridat: «El poble unit mai més serà oprimit» hem passat a la versió moderna: «El poble humit mai més sortirà de nit». Una llàstima. Temps era temps...

Visita el
amb
Regió7

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)